

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

DE SAMLEDE KVINDEFØRENINGER.

Nr. 2.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 14. Januar 1894.

VII. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Om Ernst Trier.

Forfatteren Anton Nielsen skriver i Venstrebladet.

Det er et vemodigt Arbejde for mig at skrive om Trier, som saa pludselig gik bort fra os, men da jeg nu i denne Tid ikke kan tænke paa andet end paa ham, saa lad mig da lige saa godt skrive mine Tanker op. Der skal nok findes Folk, som vil læse om Trier. Men jeg er nødt til at tage mig selv lidt med.

I Midten af Tredserne var jeg Lærer nær ved Stenmagle og Stenlille, hvor Johannes Clausen var Kapellan, og hvor han havde skabt en stærk Opvækkelse. Jeg kom med i denne Bevægelse, skønt lidt modstræbende, da den var min muntre Natur imod. En Aftengudstjeneste i Stenlille Kirke husker jeg saa godt. Vilhelm Beck havde prædiket Kirken saa fuld af Djævre, saa jeg næsten ikke turde se mig om. Ved rolig Overvejelse blev jeg meget forarget, men hvor skulde man hen for at høre et frisk Guds Ord?

Der var en Slags Missionsfest i Skoven ved Konradinelyst, og jeg var naturligvis med. Da Talerne var forbi, stod vi i Smaaflokke og passiarede. Jeg stod i saadan en Flok, hvoraf en Person nævnte mig ved Navn. En Mand, der stod og vendte Ryggen til mig, mens han talte med en anden, drejer sig pludselig om, slaar mig paa Skulderen og siger: „Er De Anton Nielsen?“ — „Ja“. — De maa endelig ikke gaa herfra, før jeg faar talt med Dem.“ — „Nej“. — Nu vendte han sig om og gjorde sig færdig med den anden Mand. Ingen af os kendte ham, men der var i hans Blik og hans Væsen og i hans Slag paa Skulderen en Magt, der drog mig. Ja, dette Slag var

for mig Ridderslaget til Højskolens Gerning, til mit Livs kæreste og bedste Arbejde. Nu kom Trier og tog mig under Armen, og jeg tør vel sige, vi har aldrig været skilte siden. Han fortalte, at han nu til Efteraaret begyndte paa en Højskole i Vallekilde, og jeg maatte endelig komme derind. Det var noget for mig, som kendte Bønderne ud og ind, og det var noget for hans Elever at høre mine Fortællinger. Jeg lovede det ubesværet, men jeg vidste, med Skam at tale om, ikke, hvad en Højskole var. Den Egn, jeg levede paa, var aandelig øde, den var kun „brækket op“ hist og her af Pietister. Jeg havde maaske nok hørt Rødding Højskole nævne, men slet ikke Kolds Skole.

Noget hen i November rejste jeg saa til Vallekilde; det var en lang, tung Vej at køre med en Hest; der var 5 Mil. Jeg blev modtaget med stor Glæde af Trier og skulde altid være tæt ved ham, helst saa nær, saa han kunde holde mig i Haanden. Jeg hørte et Par af hans Foredrag, men forstod ikke et Ord af dem. Hidtil havde jeg kun hørt Prædikener. Ja, Gud ved, hvordan det gik Eleverne. Men Trier brød sig heller ikke stort om at blive forstaaet ordret. 1867, da jeg var en Vinter paa Vallekilde, havde Trier en Dag endt sit Formiddagsforedrag. Han tog mig da om Halsen og slæbte mig ind i sit Værelse.

„Hør, kære Anton Nielsen! Nu skal Du sige mig oprigtig: Tror Du, Eleverne forstod noget af dette Foredrag?“

„Ja vist gjorde de saa, men der var naturligvis enkelte Ting, som laa dem for højt.“

„Enkelte Ting! Ja, dersom jeg kunde være vis paa, at de forstod det halve af mit Foredrag, saa vilde jeg være glad.“

Jeg kunde ikke være enig med Trier deri og har heller aldrig kunnet give ham

Ret siden, hvad mig selv angaar. Thi mit jævne og rolige Foredrag, det skal forstaaes Ord til andet, om det skal kunne udrette noget. Men Triers Tale, det var en brusende Elv, der sprang i Solskinnet af hans milde, stærke Øje; man blev fortryllet og fængslet af denne Elv, og man behøvede slet ikke at se hver enkelt Draabe eller Bølge.

Men jeg vender tilbage til vort Ven-skabs første Aar. Da Trier havde megen Fart ad Slagelse til, og jeg boede nogen-lunde midtvejs, kom han hyppigt til mig, og ikke sjælden kørte jeg ham til Vallekilde. Naar vi var komne lidt ud ad Vejen, sagde han gerne:

„Aa, jeg er saa træt, Anton Nielsen! Har Du noget imod, at jeg sover lidt?“

„Ikke det mindste.“

„Ja, men saa skal Du ogsaa fortælle mig en Historie, saa falder jeg saa dejlig snart i Søvn. Du kan jo saa mange.“

„Ja, men de er ikke bestemte til at falde i Søvn over.“

„Aa Snak, kom nu bare med en!“

Jeg fortalte saa. Men det varede ikke mange Øjeblikke, før Trier sov fast. Hans Hoved dinglede frem og tilbage, thi Vejen var daarlig; men han sov lige godt.

En Sommerdag, Trier besøgte mig, kom vi til at tale om Religionen. Vi talte i Stuen, ved Bordet, ved Kaffen, i Haven og paa Marken, og da vi endte, var jeg bleven fri for den sidste Rest af Pietisme. Jeg havde, sandt at sige, ikke megen kristelig Oplysning. Paa Seminariet hørte jeg kun aandløse, halvrationalistiske Foredrag. Da jeg senere hen begyndte at tænke alvorligt, blev jeg indfanget af Pietisterne, og det er jo ikke deres Sag at give den Slags Oplysning. Trier gjorde mig straks saa glad og frimodig i min Tro, og hvad han begyndte, fuldendte Pastor Hoff.

(Sluttet.)